

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ A SIBIULUI

ABONAMENTUL:

Pe un an: 25 lei

Cont nr. 45.10.4.09.2

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român,

Sibiu, str. 1 Mai nr. 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază.

Cititorii din străinătate se pot abona prin ILEXIM

— serviciul export-import presă — Calea Griviței

nr. 64—66, P.O.B. 2001 telex 011226 — București.

Credința noastră

57. Datoriile față de stat

Omul nu trăiește în izolare. El trăiește în comunitate, în obște, în societate. Din primul moment al venirii la viață, noi ne naștem într-o familie. De asemenea pentru că familia face parte dintr-un popor și aparține unei societăți — și copiii sînt de la început fii ai unui popor, ai unei țări. Astfel societatea poate fi asemănată cu un trup, cu un organism, care are mai multe mădulare, fiecare mădular fiind altfel decît celelalte (I Corinteni 12, 14 urm.). E știut că nu seamănă om cu om, ci fiecare om are ceva propriu, ceva deosebit de alții. De aceea el este o persoană de sine stătătoare cu talentele și capacitățile lui, dar și o persoană cuprinsă în marele organism al societății, al statului, pe care îl slujește în împlinirea idealurilor lui superioare.

După concepția creștină împlinirea datoriilor față de colectivitate, a datoriilor cetățenești, implică practicarea „virtuții cetățenești”. Prin aceasta se înțelege atitudinea generală, interioară și exterioară, a individului față de colectivitatea organizată, statul cărui îi aparține.

În general, virtutea cetățenească răsare din sentimentul solidarității umane, exprimată de Sfîntul Apostol Pavel prin cuvintele: „Purtați-vă sarcinile unii altora și așa veți plini legea lui Hristos” (Galateni 6, 2). Iar solidaritatea umană la rîndul ei, după concepția creștină, este determinată de instinctul social propriu ființei umane. Ea este exprimată de porunca pozitivă a iubirii față de aproapele. Iubirea însușește dreptatea și stă la baza solidarității umane. Căci datoriile față de colectivitate, față de stat, după învățătura creștină, sînt prelungiri ale datoriilor față de semenii, dirijate de scopul direct al colectivității: realizarea binelui comun. Iar datoriile față de semenii, fiind exprimate de cele două virtuți sociale fundamentale — iubirea și dreptatea — acestea trasează linia de conduită pentru practicarea „virtuții cetățenești”. Și întrucît practicarea virtuții cetățenești e posibilă numai în și față de colectivitate, ca organizată și precis delimitată — Patrie, Stat —, vigoarea și sănătatea ei pot odrăsi numai dintr-un patriotism luminat. Virtutea cetățenească are două aspecte: social și politic.

Aspectul social se bazează pe cuvintele marelui Apostol al neamurilor, Sfîntul Pavel, din Epistola a doua către Tesaloniceni, capitolul III, verset 10: „Cine nu vrea să lucreze acela să nu mănînce”, prin care se impune practicarea unei profesii cu vrednicie și conștiințiozitate în cadrul colectivității. Deci se cere fiecărui cetățean participarea activă și utilă la realizarea binelui colectivității și implicit a statului.

Virtuțile cetățenești ale credincioșilor noștri se bazează și pe cuvintele aceluiași Sf. Apostol din Epistola către Romani, cap. 13, verset 1—8: „Tot sufletul să se supună înaltei stăpîniri, căci nu este stăpînire decît de la Dumnezeu, iar cele ce sînt, de Dumnezeu sînt rînduite. Pentru aceea cel ce se împotrivesc stăpînirii, se împotrivesc rînduiei lui Dumnezeu. Iar cei ce se împotrivesc își vor lua osîndă.” În continuare același Sf. Apostol trasează liniile de conduită ale cetățeanului creștin, arătînd că supunerea nu trebuie să fie forțată de frică, ci să izvorască din conștiință. „Fă binele și vei avea laudă de la ea (stăpînire). Iar dacă faci rău teme-te, căci nu în zadar poartă sabie...” Și zice în continuare: „Dați deci tuturor cele ce sînteți datori: celui cu darea dare; celui cu vama, vamă; celui cu teama, teamă; celui cu cinstea, cinste.”

Datoriile individului, ale cetățeanului, față de colectivitate, față de stat, sînt multiple. Aici ne vom referi însă la ele numai în linii generale.

În fruntea datoriilor față de colectivitate, față de stat, stă iubirea de patrie — patriotismul. În aceasta se cuprind toate datoriile față de colectivitate, căci întreaga activitate a cetățeanului trebuie să pornească din iubirea sinceră și devotată, caldă și jertfelnică, față de patria cărui îi aparține și care îl ocrotește. După învățătura sfintei noastre Biserici, patriotismul are caracterul pietății și este expresia nobilă a iubirii față de aproapele. El se cuprinde în afecțiunea și atașarea caldă și vie, viguroasă față de patrie, în recunoașterea și respectarea calităților poporului cărui aparținem, servindu-l cu toate puterile, jertfindu-i, cînd împrejurările cer, cu bucurie chiar și viața.

Patriotismul înseamnă muncă rodnică pentru înflorirea culturală, tehnică, științifică, economică etc. a patriei; participarea activă la viața politică, luptă dirză și neîncetată împotriva a tot ce ar fi dăunător progresului colectivității.

Mîntuitorul și-a iubit poporul cărui îi aparținea: „Nu sînt trimis decît către oile cele pierdute ale casei lui Israil” (Matei 15, 24). Iar din manifestarea durerii față de necredința Ierusalimului (Matei 13, 57) și din prevestirea judecării grele

ce va cădea peste oraș (Luca 19, 41—44), răsună nu numai glasul de mîhnire al Mîntuitorului pentru cei ce nu voiau să primească învățătura Lui, ci și glasul celui cuprins de durere de soarta poporului Său.

Patriotismul trebuie să evite cele două extreme: șovinismul și cosmopolitismul, căci și unul și altul înseamnă pervertirea adevăratului sentiment al iubirii de patrie. Fiecare e dator să-și iubească patria, să țină la onoarea ei, să fie conștient de valoarea ei și de marile ei realizări. De aceea nimeni nu trebuie să se lase cuprins de orgoliu și ură față de celelalte națiuni. Căci fiecare națiune își are valoarea ei, în colaborare și înfrățire cu celelalte națiuni libere și independente. În fața lui Dumnezeu toți oamenii sînt egali, după cum mărturisește Sf. Apostol Pavel: „Nu vă mințiți unul pe altul, fiindcă v-ați dezbrăcat de omul cel vechi, dimpreună cu faptele lui, și v-ați îmbrăcat cu cel nou, care se înnoiește spre deplină conștiință după chipul celui ce l-a zidit, unde nu mai este elin și iudeu, tăiere și netăiere împrejur, barbar, scit, rob ori liber, ci toate și într-o toată Hristos” (Coloseni 3, 9—11). Pe de altă parte, învățătura creștină nu aprobă nici cealaltă deformare a patriotismului, adică cosmopolitismul distrugător a ceea ce e specific unei națiuni, prin înlăturarea granițelor politice și amestecarea patrimoniului spiritual și material. Știrbirea specificului național nu contribuie la progresul poporului respectiv și al omenirii în general. Ea aduce sărăcie și decadență spirituală. Creștinismul n-a ne-

(Continuare în pag. 2)

Din învățăturile cugetătorilor de Dumnezeu

Despre sine și despre cei asemenea lui, Sf. Apostol Pavel spune: „Noi avem mintea lui Hristos” (I Cor. 2, 16). Gîndesc cu mintea lui Hristos cei ce își formează mintea prin învățăturile sfinte ale Domnului Hristos, învățături ce ne-au rămas în dumnezeiasca Evanghelie. A avea mintea lui Hristos, însă, nu înseamnă numai a purta în ea gînduri sfinte și mîntuitoare, ci înseamnă, mai ales, a scoate din vistieria inimii gînduri luminate, menite să lumineze pe cei ce le cunosc și le folosesc spre a lor mîntuire. Astfel de gînduri sfinte au odrăslit în mintea celor ce au fost nu numai „iubitori de învățătură”, ci au fost și „iubitori de osteneală”, silindu-se să împlinească cu fapta, ceea ce au învățat cu cuvîntul. Astfel de credincioși se numesc, pe bună dreptate, „cugetători de Dumnezeu”. Ei se numesc așa pentru că au gîndit cu gîndurile lui Dumnezeu și pentru că sfintele lor gînduri sînt ducătoare la Dumnezeu. În cele ce urmează, vom aduce înainte unele din gîndurile minunate ale cugetătorilor de Dumnezeu, luna ianuarie pe care am încheiat-o cuprinzînd o bogată ceată de mari Sfîinți ai Bisericii, acești creștini care au avut mintea lui Hristos. Începutul îl facem cu Sf. Antonie cel Mare.

La sfîntul Antonie cel Mare s-a înfățișat un frate, cu întrebarea: „Ce să fac să mă mîntuiesc?” Voia să știe acel frate prin ce lucrare anume ar putea cineva să scoată din sufletul său răutatea și să-și umple de bunătate, căci aceasta înseamnă să fi mîntuit. Drept răspuns, Sf. Antonie cel Mare i-a zis celui frate: „Oriunde vei merge, să-l ai pe Dumnezeu înaintea ta totdeauna și în orice vei face să ai mărturie din Sfintele Scripturi și în orice loc vei șede să nu te muți degrabă.”

La întrebarea: „Care este lucrarea cea mare a credinciosului?” Sf. Antonie a răspuns: „Lucrarea cea mare a credinciosului este ca greșeala sa să o pună asupra sa, înaintea lui Dumnezeu, și să

aștepte ispita pînă la răsufierea sa cea de pe urmă.”

A mai zis fericitul Antonie și aceea, că „de la aproapele este și viața și moartea. Că de vom dobîndi pe fratele, pe Dumnezeu dobîndim, iar de vom sminti pe cineva, lui Hristos greșim”. Ceva asemănător a spus și cuviosul Ioan Colov, zicînd că „nimeni nu zidește casa de la acoperiș în jos, ci de la temelie în sus”, dînd lămurire că „temelia este aproapele, că la el se referă poruncile lui Hristos”.

Ca să putem avea pe Dumnezeu totdeauna înaintea noastră, adică în mintea noastră, trebuie să ne gîndim cît mai des la El, în rugăciune — așa cum ne învață Sf. Marcu Ascetul, care zice: „Cînd îți aduci aminte de Dumnezeu, înmulțește rugăciunea, ca atunci cînd îl vei uita, Domnul să-și aducă aminte de tine.”

Știm de la Sf. Ioan Sinaitul, cel ce a scris Scara, că „rugăciunea este judecată și judecatorie și scaunul Judecătorului, înainte de judecata cea viitoare”, pentru că „rugăciunea este cunoașterea așezării sufletești”, ea „este oglinda sufletului”.

Cel ce se cunoaște pe sine, prin mijlocirea rugăciunii, acela își cunoaște neputința și neștiința, de aceea el aleargă la Dumnezeu prin tot mai multă rugăciune, iar pe măsura rugăciunii își îmbogățește sufletul cu smerenie și cu dragoste.

Smerenia, unită cu blîndețea, alcătuiește sufletul spre asemănarea cu Domnul Hristos. Cel „blînd și smerit cu inima” și are parte de odihna cea făgăduită de Mîntuitorul, care a zis: „Învățați-vă de la mine că sînt blînd și smerit cu inima și veți avea odihna sufletelor voastre” (Matei 11, 29). E vorba de odihna pe care o are sufletul, cînd din el lipsesc patimile și sînt de față virtuțile, bineștiindu-se că „smerenia este dezrădăcinătoare patimilor” și susținătoare virtuților. Virtuțile cele multe și felurite duc spre dragostea cea după

(Continuare în pag. 4)

Datoriile față de stat

(Urmare din pag. 1)

socotit specificul etnic al popoarelor, ci recunoaște valoarea și demnitatea lor.

Patriotismul, propovăduit și aplicat practic de sfânta noastră Biserică, înlătură ura față de celelalte popoare și față de naționalitățile conlocuitoare și promovează colaborarea armonioasă și rodnică pentru progresul omenirii sub toate aspectele vieții.

Continuând creionarea datoriilor față de stat constatăm că din ființa și scopul statului se desprinde datoria stimei, credincioșiei, ascultării față de autorități și legi. Aceasta este o datorie cetățenească fundamentală. Fără recunoașterea și practicarea ei efectivă din partea fiecărui cetățean statul nu se poate susține și nu-și poate realiza scopul. Învățătura creștină prețuiește datoria ascultării în analogie cu ascultarea față de părinți și Dumnezeu: „Supuneți-vă, pentru Domnul, oricărei orînduiri omenești, fie împăratului, fiindcă este stăpînitor peste vii, fie dregătorilor, ca unora ce sînt trimiși de el, spre pedepsirea făcătorilor de rele și spre lauda făcătorilor de bine. Căci așa este voia lui Dumnezeu ca voi prin faptele voastre cele bune să închideți gura celor fără cunoștință și fără minte” (I Petru 2, 13—15). Călcarea ei constituie un păcat grav. În consecință fiecare cetățean trebuie să respecte și să dea ascultare

autorităților, constituției și legilor țării din îndemnul conștiinței. Frică de autoritate are numai cine săvîrșește lucruri rele, se împotrivesc progresului și nu se încadrează în orînduile sociale.

Ascultarea de legi se întemeiază și pe o înaltă răspundere morală, prin faptul că fiecare om ca cetățean ia parte la elaborarea legilor prin reprezentanții trimiși în înaltul for legiuitor. De aceea neascultarea de legi constituie o știrbire a interesului statului și tot odată o pagubă adusă poporului și fiecărui cetățean în parte. Știm de asemenea că dreptatea legală cere să dăm colectivității ceea ce i se cuvine pentru susținerea și realizarea misiunii ei. De aici datoria fiecărui cetățean de a contribui și material pentru satisfacerea trebuințelor de ordin obștesc, ceea ce se face în deobște prin plata impozitelor. Aceasta este limpede arătată în Sfînta Scriptură. Fariseilor, care căutau să-l prindă în cuvînt, punîndu-i întrebarea dacă se cade a da dajdie cezarului, Mîntuitorul le răspunde: „Dați deci cezarului cele ce sînt ale cezarului” (Matei 22, 21). Mîntuitorul însuși și-a împlinit datoria de a-și plăti impozitul (Matei 17, 27). Sfîntul Apostol Pavel — așa cum am văzut în Epistola către Romani — sfătuieste: „Dați tuturor cele cu care sînteți datori” (Romani 13, 7—8).

Intrucît cetățeanul trăiește în și prin colectivitate e o datorie fundamentală a fiecăruia de a contribui la dezvoltarea patrimoniului obștesc și a-l apăra cu grijă ca pe un bun propriu împotriva încercării de neglijență sau distrugere.

Fiecare cetățean este chemat să îndeplinească serviciul militar, slujind interesele poporului muncitor și stînd de strajă suveranității, independenței, securității lui și păcii. Apărarea patriei e o datorie sfîntă a oricărui cetățean. În acest scop au luat ființă gărzile patriotice.

Sfînta noastră Biserică a rînduit rugăciuni pentru toți oamenii, dar mai ales pentru conducătorii statului: „Vă îndemn deci, înainte de toate, să faceți cereri, rugăciuni, mijlociri, mulțumiri, pentru toți oamenii, pentru conducători și pentru toți care sînt în înalte dregătorii, ca să petrecem viața pașnică și liniștită întru toată cuvioșia și buna cuviință” (I Timotei 2, 1—2). Misiunea Bisericii este de a forma credincioși buni și cetățeni devotați, conduși de un patriotism luminat. Ea stăruie ca fiecare să-și îndeplinească cu devotament și conștiințiozitate toate datoriile față de stat, întrucît acestuia — după voia lui Dumnezeu — îi revine o înaltă misiune morală și socială pe pămînt.

† NICOLAE

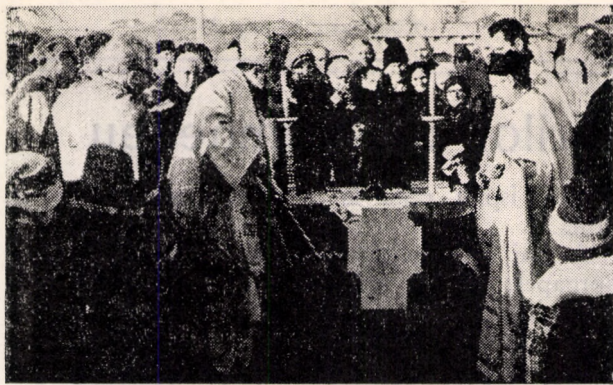
Mitropolitul Ardealului

Sărbătorile Crăciunului, Anului Nou și Bobotezei la Episcopia de Alba Iulia

În seara zilei de 23 decembrie 1976, într-o atmosferă înălțătoare s-au sărbătorit, în sala festivă a Episcopiei tradiționalele colinde de Crăciun, în prezența P.S. Episcop Emilian, a consilierilor și angajaților Centrului Eparhial.

P.C. preot Ioan Oniga, inspector eparhial, a rostit o frumoasă cuvîntare ocazională, cu datinile străbune privitoare la Nașterea Domnului. Corala a cîntat cu multă însuflețire o seamă de vechi colinde, Ana Maria Bălășel a recitat poezia „În seara de Crăciun” de Gheorghe Coșbuc.

În încheiere P.S. Episcop Emilian a împărțit, cu dragoste părintească, daruri celor prezenți și a

P.S. Episcop Emilian, cu prilejul punerii pietrei de temelie pentru noua biserică ortodoxă din parohia Bahnea, prot. Sighișoara, jud. Mureș, 27 XII 1976.

evocat în scurte cuvinte importanța Praznicului Nașterii Domnului și datinilor străbune, legate de una din cele mai mari sărbători ale creștinătății, care ne îndeamnă la pace, la unire, la credință și la muncă în slujirea Bisericii și Patriei.

După ce i s-au adus P.S. Episcop Emilian calde felicitări de viață lungă și rodnică în fapte mari, de ridicare a Episcopiei de Alba Iulia, la strălucirea pe care o cere tradiția ei, și semnificația prezentă, s-a ridicat de cei prezenți un pahar de vin, în cinstea conducătorilor Bisericii și Patriei.

În ajunul Crăciunului, după vecernie, P.S. Episcop Emilian a participat ca invitat la serbarea dată de studenții romano-catolici, care au prezentat scena Nașterii Domnului cu evocări emoționante. În încheierea sărbătorii a vorbit auditorului Excelența Sa Jakab Antal, după care i s-a dat cuvîntul P.S. Episcop Emilian, care a ținut un cuvînt studenților și auditorului. Cei prezenți au rămas impresionați de cele două cuvîntări ale ierarhilor și de îmbrățișarea frățească în fața tuturor.

În ziua Nașterii Domnului, într-un cadru solemn, P.S. Episcop Emilian a săvîrșit Sf. Liturghie arhierescă, înconjurat de preoții catedralei episcopale. Cu acest prilej P.S. Sa a adresat cre-

dincioșilor un cuvînt de învățătură, cu privire la Nașterea Domnului, iar corala catedralei alternativ cu credincioșii au cîntat colindele tradiționale.

În aceeași zi, Excelențele lor Episcopul Márton Áron și Jakab Antal au făcut o vizită P.S. Episcop Emilian la reședința sa, aducîndu-i felicitări cu prilejul sărbătorii și s-au purtat discuții legate de obiceiurile și datinile de Crăciun. În încheiere, P.S. Sa a mulțumit distinșilor oaspeți.

A doua zi de Crăciun, P.S. Episcop Emilian, înconjurat de preoții slujitori, a oficiat Sf. Liturghie în Catedrala episcopală.

La sfîrșitul Sf. Liturghii P.C. pr. Petru Pleșa a vorbit credincioșilor despre importanța colindelor în tradiția poporului român, dînd explicație fiecărei colinde pe care corul și credincioșii le-au cîntat.

În încheiere P.S. Episcop Emilian a rostit o cuvîntare și a împărțit credincioșilor arhieresti binecuvîntări.

În aceeași zi seara, P.S. Episcop Emilian și însoțitorii de la Centrul eparhial s-au întîlnit cu credincioșii din Tîrnăveni în catedrala zidită în ultima vreme. În încheierea vecerniei, pr. Pleșa Petru a vorbit despre importanța colindelor tradiționale cîntate de toți credincioșii.

Cu acest prilej s-a vorbit în biserică de către pr. Ioan Găban despre unitatea credinței, pr. Popa Ioan, paroh, despre păstrarea tradițiilor românești, iar în încheiere P.S. Episcop Emilian a vorbit despre credința străbună și prestigiul Bisericii Ortodoxe.

A treia zi de Crăciun P.S. Episcop Emilian a pus piatra de temelie pentru construcția unei noi biserici în parohia Bahnea, prot. Sighișoara.

Cu acest prilej a fost hirotonit preot tînarul Mureșan Ilie pentru parohia Coronca — Tg. Mureș. Pr. Benchea Ilarie a vorbit „Despre preoție”, iar pr. paroh Lazăr Traian despre importanța sărbătorii pentru credincioșii din Bahnea, aducînd mulțumiri Prea Fericitului Patriarh Justinian și înalților Ierarhi care au sprijinit cu ajutoare parohia Bahnea.

În încheiere, P.S. Episcop Emilian a vorbit despre cinstirea Bisericii, a Patriei și a tradițiilor românești.

La agapa oferită de parohie au participat reprezentanții organelor locale și pastorul reformat Benedi Adalbert, care a mulțumit P.S. Episcop Emilian pentru participare la sărbătoare, iar în încheiere membri consiliului parohial reformat au colindat pe arhieru asociindu-li-se la urare și colindătorii satului.

În ajunul Bobotezei la catedrala episcopală s-au săvîrșit pavecernița și litia, la care a asistat P.S. Episcop Emilian.

A 2-a zi, 6 ianuarie, praznicul Botezului Domnului, P.S. Episcop Emilian a slujit Sf. Liturghie

arhierescă cu un sobor de preoți fiind hirotonit întru preot Oprean Pavel pentru parohia Pătrînjeni.

În continuare s-a făcut slujba sfințirii agheazmei mari, P.S. Episcop Emilian încheind praznicul cu un cuvînt de învățătură despre Botezul Domnului după care a botezat pe toți credincioșii prezenți.

În ziua de 7 ianuarie a.c. la hramul Schitului „Sf. Ioan Botezătorul”, P.S. Episcop Emilian a săvîrșit Sf. Liturghie arhierescă.

Cu acest prilej s-a oficiat slujba parastasului pentru adormiții în Domnul și de pioasă cinstire

P.S. Episcop Emilian și soborul, cu prilejul prăznirii hramului Sf. Ioan Botezătorul și oficierea unui parastas la mormîntul Episcopilor Ioan Stroia, Policarp Morușca și Veniamin Nistor, 7 I 1977.

episcopii Ioan Stroia, Policarp Morușca și Veniamin Nistor.

La sfîrșit, P.S. Episcop Emilian a rostit un scurt cuvînt despre Sf. Ioan Botezătorul patronul schitului. A amintit apoi despre vrednicia celor trei ierarhi.

În ziua de 9 ianuarie P.S. Episcop Emilian cu însoțitorii au poposit în catedrala „Sf. Treime” din Blaj. Cu acest prilej P.S. Sa a oficiat Sf. Liturghie înconjurat de un sobor de preoți.

La sfîrșit P.C. pr. Adrian Teodorescu a arătat bucuria preoților și credincioșilor din Blaj de a avea în mijlocul lor pe P.S. Episcop Emilian, potrivit unei vechi tradiții împămîntenite de I. P. S. Mitropolit Nicolae Mladin.

P.S. Episcop Emilian, în cuvîntul rostit, a pornit de la cuvintele din Sf. Liturghie „să ne iubim unii pe alții ca într-un gînd să mărturisim pe Tatăl, pe Fiul și pe Sf. Duh”, dezvoltînd învățătura creștină a iubirii care ne unește și ne îndeamnă să slujim Biserica și Patria.

Astfel sărbătorile tradiționale au sporit evlavia credincioșilor și le-a insuflat un nou elan de muncă pentru păstrarea tradițiilor și înflorirea Patriei.

Pr. Petru Pleșa
Prof. Ioan Berciu

Sfârșit și început de an la Centrul arhiepiscopesc Sibiu

La toate centrele eparhiale din cuprinsul Patriarhiei Bisericii Ortodoxe Române, marile praznice creștinești de la sfârșit și început de an — Nașterea Domnului, Anul Nou și Boboteaza — aduc un aer proaspăt, înnoitor, întremător de suflet, ceea ce se resimte de altfel în toate parohiile noastre.

Pe lângă slujbele bisericești deosebit de înălțătoare rînduite la praznicile mai sus arătate, la această atmosferă contribuie desigur și obiceiurile moștenite de la înaintași, colindele noastre străbune, care au răsunat pe la casele credincioșilor. Ele au putut fi auzite nu numai pe la casele credincioșilor noștri, ci și în catedralele eparhiale, ba chiar și în multe biserici parohiale.

Programe de colinde au fost executate de pildă la catedrala episcopală din Arad, cu participarea P.S. Episcop Visarion al Aradului și credincioși din Arad și jur, corul catedralei fiind dirijat de C. pr. I. Șerb, la biserica ortodoxă din Gherla II, unde de asemenea a fost interpretat un bogat repertoriu de colinde, la biserica Sf. Nicolae din Dumbrăveni, unde a colindat corul catedralei din Mediaș, condus de d-l I. Mărgineanu, la unele biserici din Brașov etc.

La Centrul arhiepiscopesc Sibiu, atmosfera de Crăciun a început încă din 17 decembrie 1976, cînd, la Institutul Teologic Universitar din Sibiu, studenții teologi au susținut un foarte reușit concert de colinde.

Un asemenea program de colinde a fost executat și în Catedrala mitropolitană din Sibiu, în cadrul vecerniei din 19 decembrie 1976, de către corul mixt al catedralei, dirijat de P.C. prof. Gh. Șoima și P.C. conf. I. Popescu, prezenți fiind: I.P.S. Mitropolit Nicolae al Ardealului, P.C. vicar și consilieri de la Centrul arhiepiscopesc, P.C. profesori de la Institutul Teologic, credincioși.

La mijlocul concertului, P.C. prof. M. Șesan a rostit un documentat cuvînt de învățătură legat de originea străveche a colindelor, valoarea și rostul lor în viața credincioșilor noștri.

În ajunul Crăciunului, Înaltul nostru Ierarh a fost colindat de mai multe grupe de colindători care, după datina străbună, au primit o seamă de daruri și binecuvîntările I.P.S. Sale.

În prima zi de Crăciun, în catedrala mitropolitană s-a săvîrșit Sf. Liturghie arhierescă de către I.P.S. Mitropolit Nicolae al Ardealului, înconjurat de preoți și diaconi. P.C. prot. I. Vlad a citit Pastorală I.P.S. Sale adresată preoților și credincioșilor din Arhiepiscopie, apărută în rezumat în numărul 1—2/1977 al gazetei noastre.

A doua zi de Crăciun, Duminică, 26 decembrie 1976, cuvînt de învățătură a rostit, în cadrul Sf. Liturghii, P.C. vicar Tr. Belasçu.

La 1 ianuarie 1977 — Tăierea Împrejur a Domnului, Sf. Vasile și Anul Nou — înconjurat de un sobor de preoți și diaconi, I.P.S. Mitropolit Nicolae al Ardealului a săvîrșit Sf. Liturghie arhierescă, în cadrul căreia a fost hirotonit tînărul diacon I. Bercu pentru parohia Tg. Secuiesc, prot. Sf. Gheorghe. Predica a fost rostită de P.C. prot. I. Vlad.

I.P.S. Mitropolit Nicolae a citit, la sfârșitul Sf. Liturghii, o rugăciune specială de mulțumire lui Dumnezeu pentru toate binefacerile știute și neștiute pe care le-a revărsat, în anul ce s-a scurs, peste fiii Bisericii noastre, peste întreaga noastră țară, invocînd pronia cerească să binecuvînteze poporul nostru, întreaga lume, cu pace și cu toate darurile Sale și în anul care am pășit.

La reședința mitropolitană a urmat apoi o scurtă recepție, în cadrul căreia, în numele celor prezenți, al preoților și credincioșilor din Arhiepiscopie, P.C. vicar Tr. Belasçu a făcut I.P.S. Mitropolit Nicolae al Ardealului urări de sănătate, de roade bogate, spre binele Bisericii și Patriei noastre, în fruntea Arhiepiscopiei Sibiului.

Răspunzînd, I.P.S. Mitropolit Nicolae a mulțumit pentru urările ce i s-au făcut și a transmis spor la muncă, pe tărîm bisericesc și patriotic, iar pentru țara și poporul nostru, în frunte cu Domnul Președinte al Republicii, Nicolae Ceaușescu, a urât un an de noi și multiple succese pe linia progresului și înflorirea Patriei, precum și a păcii, echității și instaurarea a cît mai mult bine în lume.

INFORMAȚII

● În 17 noiembrie 1976, P.S. Episcop Dr. Antonie Ploieșteanul, vicar patriarhal, secretarul Sfîntului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, a împlinit 50 ani.

Cu acest prilej, P.S. Sa a fost felicitat de Prea Fericitul Patriarh Justinian și de membri Sfîntului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române.

De asemenea, angajații Administrației Patriarhale și reprezentanții Institutului teologic din București au prezentat felicitări P.S. Episcop Antonie, în cadrul unei scurte recepții. P.C. pr. Ioan Gagi, directorul Administrației Patriarhale, luînd cuvîntul în numele Centrului patriarhal, a relevat realizările P.S. Episcop Antonie în timpul celor șase ani de cînd funcționează ca vicar patriarhal și secretar al Sfîntului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române și a prezentat Prea Sfinției Sale urări de sănătate, prosperitate și noi realizări în slujirea Sa arhierescă.

A răspuns P.S. Episcop Antonie, care, după ce a mulțumit pentru urări, a remarcat că în cei șase ani de activitate la Centrul patriarhal s-a călăuzit după îndemnul și pilda Prea Fericitului Patriarh Justinian și a colaboratorilor apropiați ai Prea Fericitului Sale.

P.S. Sa a îndemnat pe cei de față să depună noi eforturi pentru ca Biserica Ortodoxă Română să obțină în viitor noi realizări, pe măsura chemării sale spirituale și a responsabilităților ce-i revin.

● În cursul lunii octombrie 1976, P.S. Visarion, Episcopul Aradului, a vizitat următoarele parohii: Pecica, prot. Arad (în 2.X.), Vinga, prot. Arad (în 6.X.), Cladova, prot. Lipova (în 8.X.), Soimoș, prot. Lipova (în 13.X.) și Miniș, prot. Lipova (în 31.X.).

● În 28 octombrie 1976, I.P.S. Mitropolit Nicolae al Banatului și P.S. Episcop Visarion, însoțiți de d-l Vasile Ignat, secretarul Consiliului Popular Județean Arad, au vizitat șantierul arheologic de la Mănăstirea Hodoș Bodrog.

— Duminică, 31 octombrie 1976, I.P.S. Mitropolit Nicolae al Banatului, însoțit de P.C. cons. Constantin Comșulea, a descins în parohia Zugujeni, prot. Caransebeș, pentru a răsplăti cu arhierescă binecuvîntare strădaniile pentru împodobirea bisericii cu nouă și aleasă pictură, fiind înțîmpinat de protopopul locului în fruntea unui sobor de preoți. După săvîrșirea rînduiei cerută de un atare prilej, s-a oficiat Sf. Liturghie arhierescă. La momentele potrivite C. pr. Cornel Mezinca, parohul locului, a fost hirotonit întru iconom, distincție primită pentru strădaniile depuse, iar absolventul de Institut teologic, Ioan Bocicai, numit la parohia Vălișoara, a fost hirotonit diacon.

Vremea predicii le-a adus celor prezenți ales cuvînt de învățătură creștinească, în care Înalt Prea Sfinția Sa a explicat Evanghelia duminicală.

După împărțirea credincioșilor ce s-au pregătit din bună vreme pentru aceasta și încheindu-se Sf. Liturghie cu distribuirea anafurei, C. pr. Cornel Mezinca a prezentat obișnuitul raport de activitate.

În cuvîntul de răspuns, I.P.S. Mitropolit Nicolae a laudat în alese cuvinte strădaniile credincioșilor, arătînd că o biserică împodobită cu pictură nouă și cuviincios îngrijită, îndeamnă odată mai mult la a fi frecventată permanent.

● Prin strădania credincioșilor și grija mai multor preoți, în parohia Broșteni, prot. Sibiu, s-a ridicat o nouă și frumoasă biserică. Duminică, 7 noiembrie 1976, I.P.S. Mitropolit Nicolae al

Ardealului a săvîrșit sfințirea acelei biserici. I.P.S. Sa a fost însoțit de la Sibiu de P.C. vicar Traian Belasçu, P.C. rector Dr. Grigorie Marcu, fiu al satului Broșteni, P.C. cons. Gh. Papuc și P.C. prot. Dănilă Luca precum și un grup de studenți teologi, care au dat răspunsurile la slujba de sfințire și Sf. Liturghie arhierescă.

La priceastă a predicat P.C. rector Gr. Marcu. Plecînd de la textul: „Fericiți sînt cei ce ascultă cuvîntul lui Dumnezeu și îl păzesc pe el” (Luca 11, 28), vorbitorul a legat exegeza citatului biblic de credința roditoare prin fapte a cărei încununare pentru credincioșii consăteni este sfințirea noii biserici.

La sfârșitul Sf. Liturghii, P.C. vicar Tr. Belasçu a vorbit despre unitatea de neam și credință, accentuînd învățătura ortodoxă despre cultul Maicii Domnului.

Parohul local, C. pr. V. Bichiș, distins cu rangul de sachelar, a făcut un scurt istoric și o dare de seamă asupra parohiei și lucrărilor executate pentru construirea noii biserici, mulțumind credincioșilor și autorităților de stat și bisericești pentru sprijinul acordat.

În încheiere a vorbit I.P.S. Mitropolit Nicolae al Ardealului despre aplicarea în viața credincioșilor a virtuților creștinești, accentuînd rugăciunea și munca și reliefînd felul în care Biserica Ortodoxă Română atît în trecut cît și astăzi a împletit cele bisericești cu cele cetățenești.

Ca reprezentanți ai obștei credincioșilor, cîntărețul bisericesc Ilie Turcu și episcopul Ioan Simon au primit din partea I.P.S. Sale cîte un act de apreciere.

● Duminică, 7 noiembrie 1976, I.P.S. Mitropolit Nicolae al Banatului, însoțit de P.C. cons. Dimitrie Băloni, a vizitat parohia Balint, prot. Lugoj, pentru a binecuvînta lucrările de pictură ce s-au făcut bisericii I din localitate.

Întîistătorul Eparhiei a fost întîmpinat cu un cuvînt de bun-venit, rostit de P.C. prot. Bujor Toma.

După rînduiala de început săvîrșită potrivit tipicului obișnuit, a fost oficiată Sf. Liturghie arhierescă, în cadrul căreia P.C. pr. Ioan Bîrlănescu a fost hirotonit întru iconom stavrofor, iar diaconul Nicolae Mircea a fost hirotonit preot pe seama parohiei Bucovăț, prot. Timișoara.

Cuvînt de învățătură a rostit Înalt Prea Sfinția Sa referindu-se la rosturile Sfintei Cuminecături în viața credincioșilor.

După împărțirea enoriașilor și împărțirea anafurei P.C. pr. Ioan Bîrlănescu, parohul locului, a mulțumit Înalt Prea Sfinției Sale pentru darul binecuvîntării locașului de închinare, pentru distincția ce i-a fost acordată, cît și credincioșilor care au contribuit la realizarea noii picturi.

În cuvîntul de răspuns, Înaltul Ierarh a apreciat cele realizate în parohia Balint, adresînd tuturor îndemnul de a săvîrși cele bune în continuare cu aceeași însuflețire.

● Duminică, 7 noiembrie 1976, P.S. Episcop Vasile al Oradiei a săvîrșit sfințirea bisericii noi din filiala Camăr, aparținătoare de parohia Șumal, prot. Șimleul-Silvaniei, județul Sălaj, construită prin jertfelnicia credincioșilor, puțini la număr, și ajutoarele primite de la parohiile învecinate.

Părintele paroh Tiberiu Pușcaș, care păstorește cu vrednicie de 42 de ani în același loc, a fost distins cu rangul de „iconom”.

În după-amiaza aceleiași zile, P.S. Sa a făcut o vizitație canonică în parohia Bădăcin, din același protopopiat, în a cărei biserică a oficiat sf. slujbă a vecerniei, în cadrul căreia parohul locului, preotul Miron Victor, pentru îndelungată și rodnică activitate pastorală, a fost distins cu rangul de „iconom”.

În 8 noiembrie 1976, de sărbătoarea Sf. Arhangheli Mihail și Gavriil, a fost sfințită biserica nouă din filia Bozieș, aparținătoare de parohia Nușfalău, protopopiatul Șimleul-Silvaniei, înălțată prin jertfelnicia credincioșilor și cu sprijinul parohiilor învecinate.

În după-amiaza aceleiași sărbători, P.S. Sa a oficiat slujba vecerniei în parohiile Porți și Șumal, protopopiatul Șimleul-Silvaniei.

În toate aceste biserici, P.S. Episcop Vasile a ținut cîte un scurt cuvînt de învățătură, în care a felicitat și a laudat spiritul de jertfelnicie al credincioșilor din filiile Camăr și Bozieș, precum și strădaniile păstorilor sufletești ale acestora, pentru zidirea noilor biserici. De asemenea a dat

INFORMATII

(Urmare din pag. 3)

tuturor celor prezenți la sf. slujbe îndemnuri duhovnicești și patriotice, de a fi buni fii al Bisericii strămoșești și buni cetățeni ai Patriei.

● Duminică, 14 noiembrie 1976, înconjurat de un sobor de preoți și diaconi, în frunte cu P.C. cons. Gh. Bozian, P.S. Visarion, Episcopul Ardealului, a săvârșit Sf. Liturghie arhierescă în parohia Dezna, prot. Ineu, cu care prilej a fost hirotonit pe seama acestei parohii C. diacon P. Negreanu.

În cuvîntul de învățătură rostit cu acest prilej, P.S. Sa a îndemnat credincioșii și pe tînărul lor preot să-și facă conștiincios datoria, fiecare la locul său de muncă, străduindu-se a fi permanent buni fii ai Bisericii străbune și ai Patriei.

● Marți, 30 noiembrie 1976, ziua Sf. Apostol Andrei, în catedrala mitropolitană din Sibiu s-a făcut pomenirea, ca în fiecare an, a neuitatului mitropolit Andrei Șaguna. La parastasul săvârșit cu acest prilej au slujit: P.C. vicar Tr. Belascu, P.C. rector Gr. Marcu, P.C. prorector C. Voicu, P.C. consilieri M. Colotelo și M. Rusu; P.C. profesori: M. Șesan, D. Abrudan, P.C. pr. I. Vlad și C. diac. asist. S. Șebu.

Răspunsurile au fost date de corul studenților teologi, condus de diacon lector I. Popescu.

Au participat: Înalt Prea Sfințitul Mitropolit Nicolae al Ardealului, corpul profesoral, angajați de la Centrul arhiepiscopesc și Institutul Teologic, studenți teologi, credincioși.

Cu multă însuflețire a vorbit Grișan Dumitru, student în anul IV, care a relevat multiplele aspecte ale activității marelui mitropolit, căruia îi aparțin cuvintele: „De o sută de ori de m-aș naște, tot preot m-ași face.”

A fost accentuată activitatea culturală, atît pe plan teologic, cît și obștesc, a mitropolitului Șaguna, care a acordat o grijă deosebită tipăriturilor. Este fondatorul ziarului nostru Telegraful Român, care apare de 124 de ani fără întrerupere. A scris și tipărit manuale, Biblia ilustrată, eveniment cultural deosebit, cărți de cult etc. Mare rol a avut de jucat marele mitropolit și pe plan național-obștesc. S-a subliniat aportul pe care l-a adus la înființarea Astrei, al cărei președinte a fost și la înființarea de școli de meserii pentru tineri etc.

Pomenirea mitropolitului Andrei Șaguna s-a încheiat cu imnul pe care urmașii i l-au închinat ca un cald omagiu.

● Parohia Lugoj a recepționat de curînd o nouă lucrare, legată de biserica avînd hramul „Adormirea Maicii Domnului”.

Icoanele în frescă de pe pereții exteriori ai bisericii fiind deteriorate, consiliul parohial a hotărît și a obținut aprobările necesare pentru înlocuirea frescelor cu mozaic.

Astfel, după o machetă realizată în țară, icoana hramului de pe frontispiciul bisericii s-a efectuat în Italia cu mozaic de Murano, urmînd ca celelalte icoane să fie refăcute în anul viitor.

În cursul lunii noiembrie 1976, icoana a fost montată de către specialiști veniți din Italia.

Acest dar prețios a fost oferit de d-l prof. Iosif Constantin Drăgan din Milano — Italia, fiu al Lugojului.

Cunoscut prin activitatea sa științifică și culturală, cît și pentru dragostea ce o păstrează țării de baștină și poporului ei, promotor al cauzei ecumenismului și apropierii dintre țări și popoare — distinsul donator a oferit acest dar Bisericii în care a primit Sfînta Taină a Botezului, fiind acesta un semn al atașamentului și dragostei sale față de locurile din care a odrăslit.

● Și în anul 1976 praznicul Sfîntului Nicolae s-a sărbătorit cu o solemnitate deosebită la Centrul arhiepiscopesc Sibiu.

În seara zilei de Duminică, 5 decembrie 1976, în catedrala mitropolitană s-a oficiat slujba Vecerniei cu Litie, în prezența I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae al Ardealului, a membrilor Consiliului arhiepiscopesc, a profesorilor și studenților Institutului Teologic, precum și a unui însemnat număr de credincioși, de către un sobor de preoți și diaconi.

Răspunsurile au fost date de corul studenților teologi, care a executat troparul și condacul Sfîntului Ierarh Nicolae, precum și un imn închinat aceluiași sfînt.

A urmat apoi cuvîntarea P.C. prof. Dr. Grigorie Marcu, rectorul Institutului Teologic din Sibiu, care în cuvinte înaripate a adus un elogiu perso-

nalității Sfîntului Ierarh Nicolae, subliniind bogăția materială și spirituală fără margini a acestui strălucit imitator al lui Hristos, dusă pînă la jertfelnicie totdeauna pentru folosul și împlinirea nevoilor credincioșilor pe care i-a păstorit. Cu aceeași bogăție și dăruire sufletească pentru tot ceea ce este valoros pentru Biserică și Patrie pășeste astăzi pe urmele Sfîntului Nicolae I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae al Ardealului, a continuat P.C. Sa, căruia cu prilejul zilei onomastice, profesorii și studenții Institutului Teologic din Sibiu îi urează mulți ani fericiți.

În ziua Sfîntului Nicolae, luni, 6 decembrie 1976, în aceeași catedrală s-a oficiat Sf. Liturghie arhierescă de către I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae al Ardealului, înconjurat de un sobor de preoți și diaconi, în cadrul căreia a fost hirotonit întru preot C. diacon Sebastian Șebu, asistent la Institutul Teologic din Sibiu.

La priceastă a predicat P.C. prof. Dr. Teodor Bodogae.

După Sf. Liturghie la reședința mitropolitană a avut loc o recepție, la care au luat parte membrii Consiliului arhiepiscopesc, membrii corpului didactic al Institutului Teologic, deputați eparhiali, preoți și credincioși din Sibiu.

Din învățăturile cugetătorilor de Dumnezeu

(Urmare din pag. 1)

porunca lui Dumnezeu, despre care știm că este izvor de fericire.

Bine a zis Sf. Ioan Scărarul, că „nepătimirea este cerul cel de pe pămînt”, deoarece unde nu este răutate, acolo se poate pune început binelui adevărat, în care se face cunoscut însuși Dumnezeu.

Sfîntul Evanghelist Ioan ne spune că „Dumnezeu este iubire” (I Ioan 4, 8) și că „cel ce rămîne în iubire, rămîne în Dumnezeu și Dumnezeu rămîne în el” ((I Ioan 4, 16). E vorba de iubirea ce se naște din nepătimire, de iubirea care cuprinde toate virtuțile și care pe toate virtuțile le covîrșește. Dar la cele mari ajungem împlinind pe cele ce se par a fi mai mici și duc la cele mari. Căci, de pildă, nu poate să ajungă cineva să fie bun, dacă n-a stîrpit mai întîi din sine însăși rădăcina răutății. Sigur că „toate ale omului sînt la măsura omului” și fiecare dintre noi arătăm în afară cele ce le purtăm în sufletul nostru. Dar cei mai mulți dintre oameni au o viață amestecată, în care vin la iveală uneori cele bune, iar alteori cele rele. Toată străduința noastră trebuie să ne fie aceea de a surpa răutatea, cu toate chipurile în care ea se arată și de a face numai binele, spre slava lui Dumnezeu.

Orice lucrare de îmbunătățire sufletească trebuie să înceapă cu înlăturarea răutății din propriul nostru suflet, ca să ajungem, în primul rînd, la nerăutate, adică la neputința de a mai fi răi, de a mai face răul. Despre unul din Părinții cei duhovnicești din vechime se spune că „din mulțimea bunătății (ce o avea) nu mai știa ce este răutatea”. Cu noi lucrurile stau adeseori altfel. Noi adeseori din multa răutate ce o purtăm în suflet, nu mai știm ce este bunătatea, sau cu greu mai putem pricepe bunătatea, cu mare greutate o mai putem presupune cu greu mai putem avea încredere în bunătate. Bunătatea multora dintre noi este adesea întîmplătoare și nestatornică, iar răutatea ne este de multe ori ca un fel de așezămînt. La o astfel de stare sufletească s-a gîndit cel ce a zis că „cu cuvînt rău și pe cel bun îl faci rău și cu cuvînt bun și pe cel rău îl faci bun”. E bine să ținem seama de un astfel de cuget și să fim cu grijă ca nu cumva, din pricina neluării noastre aminte, să scoatem la arătare răutatea celor nedesăvîrșiți. Mai bine să punem în lucrare binele din cei care ar putea fi mai buni, dacă dorim și putem să le venim în ajutor.

După învățătura cugetătorilor de Dumnezeu, „răutate pe răutate n-o scoate nicidecum”. Sau altfel spus: „Drac pe drac nu-l scoate.” „Cel ce se prihănește”, însă, „în tot locul are odihnă”, cum zice cuviosul Pimen. Unul ca acesta, pentru că se defaimă pe sine însuși, împlinește cuvîntul Sf. Ap. Pavel, care zice: „Urgisiți răul. Lipiți-vă de ce e bine” (Romani 12, 9) și: „Nu te lăsa

În cadrul recepției a luat cuvîntul P.C. vicar arhiepiscopesc Traian Belascu, care a elogiât personalitatea și activitatea I. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului, ca unul care pășeste cu fermitate pe urmele marelui Ierarh Nicolae, al cărui nume îl poartă. În numele clerului și credincioșilor din Arhiepiscopia Sibiului, a ostenitorilor de la Centrul arhiepiscopesc și al profesorilor și studenților Institutului Teologic, P.C. Sa a urât iubitelui nostru Arhipăstor mulți și fericiți ani.

În cuvîntul de răspuns, I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae, exprimîndu-și satisfacția și mulțumirea pentru sentimentele de dragoste manifestate cu prilejul zilei numelui, mărturisește că tot ceea ce s-a făcut și se face în Arhiepiscopia Sibiului se datorează muncii neîntreprinse a tuturor celor ce-și iubesc Biserica și Patria, integrîndu-se prin munca lor în marile realizări ale vremurilor noastre.

Mulțumind tuturor factorilor bisericești și de stat pentru sprijinul și ajutorul acordat și exprimînd sentimente de gratitudine și omagiere față de Conducerea noastră de Stat, în frunte cu Domnul Președinte Nicolae Ceaușescu, și față de Prea Fericitul Patriarh Justinian, I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae și-a încheiat cuvîntul rugînd pe Dumnezeu să ajute tuturor celor care prin munca lor ostenesc pentru împlinirea idealurilor scumpei noastre Patrii, pentru instaurarea păcii depline și a cît mai mult bine în lume.

biruit de rău, ci biruiește răul cu binele” (Romani 12, 21). Așa fac cei ce știu că „viața fără de cuvînt mai mult folosește decît cuvîntul fără de viață”, pentru că, viața (trăită după voia lui Dumnezeu) și tăcînd omul care o trăiește, este de folos, pe cînd cuvîntul, chiar și cel bun, dacă nu este însoțit de exemplul celui ce îl propovăduiește, nu-și ajunge scopul, ci deseori chiar supără pe ascultători. Cînd, însă, cuvîntul și viața cea după voia lui Dumnezeu se întîlnesc și sînt în unire, atunci credinciosul „este o adevărată icoană a filozofiei” — după cum învață Sf. Isidor Pelusiotul.

Cu adevărat, înțelept și prea înțelept și vrednic de cinste este omul acela care cunoștința cea bună, din învățătură, o unește cu fapta, adică o împlinește cu fapta, căci unul ca acela nu numai că nu uită învățătura, ci o are ca pricină de mîntuire și de fericire. Așa au viețuit fericiții Părinții noștri cei de demult, de la care ne-au rămas cugetări înțelepte, care au puterea să înmulțească binele și bucuria din noi. Și într-adevăr, ne bucurăm chiar și numai pomenind cugetările lor cele dumnezeiești. Căci mult ne minunăm de înțelepciunea ce se vedește în sfintele lor cuvinte și în viețuirea lor cea după Dumnezeu.

Curați fiind cu mintea și cu inima, cugetătorii de Dumnezeu ne recomandă și nouă curăția și ne arată calea care duce la ea. Astfel, Sfîntul Isac Sirul ne spune că „nu poate suflet necurat în curată împărăție să intre”. Tot el spune: „Iată cerul este în tine, dacă tu ești curat.” De la același Sfînt Isac ne-a rămas și cuvîntul: „Împacă-te cu tine însuși și va fi în pace cu tine cerul și pămîntul”.

Luminați de darul lui Dumnezeu, cugetătorii cei sfinți știau că nu-i destul ca cineva să audă învățătura cea bună sau să o învețe, după cum nu-i destul nici numai să o scrie și să o răspîndească pentru alții, ci este de neapărată trebuință să o împlinească. Așa ne învață Sf. Iacob, fratele Domnului, care zice: „Faceți-vă împlinitori ai cuvîntului, nu numai auzitori ai lui, amăgindu-vă pe voi înșivă” (Iacob 1, 22). Întemeiați pe astfel de sfinte învățături, îndrumătorii duhovnicești i-au învățat totdeauna pe ucenicii lor să primească sfintele cunoștințe și să le împlinească cu fapta. Să nu se întemeieze niciodată pe mulțimea cunoștințelor lor, nici pe iscusința de a le spune altora, ci să arate, prin faptele lor, puterea sfintelor învățături.

Să căutăm deci și noi învățăturile sfinte și mîntuitoare și, după a noastră putere, să le împlinim cu fapta, căci, făcînd așa, vom ajunge la alte și alte cunoștințe, ce își vor avea izvorul și puterea din însăși împlinirea cu fapta a celor pe care le știm. Așa ne învață să facem cugetătorii de Dumnezeu, care știau că binele împlinit este totdeauna pricină de alt bine.

Ierod. Teofil Părăianu